

ΟΙ ΠΡΩΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Από τον
Ιγνάτιο Καϊτεζίδη*

Μια παρατήρηση που, ενώ είναι πολύ ουσιαστική, ποτέ δεν αναδείχθηκε στο μέγεθος που της αξίζει, είναι ότι **δεν υπάρχει ελληνική πόλη** που να μην έχει μέσα στον αστικό ιστό της **έκταση στρατοπέδου**. Μάλιστα, στις περισσότερες περιπτώσεις, τα στρατόπεδα αυτά **υπολειπόμενα** ή είναι κλειστά εδώ και χρόνια, με τον βαθμό εγκατάλειψης κτιρίων και βασικών υποδομών (δηλαδή, δημόσιας περιουσίας) να προκαλεί **θλίψη και οργή**.

Χρόνια τώρα, η **αξιοποίηση των στρατοπέδων** αποτελεί αίτημα των τοπικών κοινωνιών. Προτάσεις αξιοποίησης, σχέδια και μακέτες, πέσεις των δημοτικών Αρχών, κινητοποιήσεις των τοπικών κοινωνιών, συμβούλια και ανακοινώσεις, εξαγγελίες που **ποτέ δεν υλοποιούνται**, μια αναβλητικότητα περιέργη, άσκοπη, αναίτια και καταστροφική. Ποτέ κανείς δεν κατάλαβε πού βρίσκεται η δυσκολία στην αξιοποίηση των στρατοπέδων, αν το Δημόσιο έχει την **πραγματική βούληση** να κινηθεί σε αυτή την κατεύθυνση.

Δήμαρχοι και πολίτες βαρέθηκαν να ασχολούνται με τυπικότητες και με μια απύθμενη γραφειοκρατία, προκειμένου να γίνει το αυτονόητο: **Να αποδοθούν τα στρατόπεδα στις κοινωνίες**. Γιατί κάτι που θα μπορούσε να είναι τόσο απλό γίνεται τόσο δύσκολο; Γιατί δεν μπορεί να νομοθετήσει η Πολιτεία την αλλαγή χρήσης τους; **Γιατί πρέπει** η απόφαση απόδοσής τους να είναι ζήτημα ενός υπουργού, και όχι της Βουλής συνολικά και ενός νόμου; Πόσο ακόμη το θέμα αυτό θα αποτελεί

προεκλογική εξαγγελία για τη συγκέντρωση ψήφων;

Τι, άραγε, **προστατεύει το Δημόσιο** με την κατοχή άδειων στρατοπέδων; Υπάρχει εθνικό μυστικό, κρυμμένο στο στρατόπεδο του Χορτιάτη και το «Παύλος Μελάς»; **Έχει όφελος το ΥΕΘΑ** συντηρώντας δεκάδες στρατόπεδα που δεν χρησιμοποιεί; Δεν έχει ανάγκη να αξιοποιήσει την περιουσία του, αντί να χορηγείται με δεκάδες εκατομμύρια από τον **εθνικό Προϋπολογισμό**; Και, αν δεν έχει ανάγκη, δεν έχει ούτε την **ευαισθησία** να ανταποκριθεί στο αίτημα της κοινωνίας;

Στην Ελλάδα, οι **υπεύθυνοι** έχουν πάντα απαντήσεις που **δικαιολογούν** την

αναβλητικότητα και την **απραξία**. Μπορούν να επικαλεστούν τυπικά και ουσιαστικά ζητήματα, υποπαραγράφους, **εδόφια νόμων** και άλλες αστείες δικαιολογίες, που δίνουν νόημα στην παροιμία «**όποιος δεν θέλει να ζυμώσει πέντε μέρες κοσκινίζει**». Δεν υπάρχει κάτι που δεν επιλύεται όταν το επιθυμεί ο νομοθέτης. Χρειάζεται **μια γραμμή**, σε έναν νόμο. Ολα τα υπόλοιπα είναι προφάσεις, οι οποίες πλέον **δεν αντέχουν** σε καμία σοβαρή συζήτηση. Τα στρατόπεδα μπορούν να **αναπτυχθούν** από την ίδια την Πολιτεία, από τους δήμους, από συμπράξεις με τον **ιδιωτικό τομέα**. Να προσελκύσουν επενδύσεις και επιχειρηματικότητα. Μπο-

**Πρέπει
η Πολιτεία
να νομοθετήσει
την αλλαγή
χρήσης τους**

ρούν ακόμη και να **αυτοχρηματοδοτούνται** με έξυπνες λύσεις και πρακτικές, που εφαρμόζονται σε δεκάδες πόλεις του κόσμου. Σκοπός της Πολιτείας είναι να συνδύσει τη διαχείριση της περιουσίας της με τις **ανάγκες της κοινωνίας**. Τα στρατόπεδα μπορούν να **εξεληχθούν σε κέντρα πολιτισμού**, εκδηλώσεων, δημιουργικής έκφρασης, αθλητισμού, τέχνης, ψυχαγωγίας. **Να αναβαθμίσουν** την ποιότητα της ζωής των κατοίκων. Να δώσουν **χρώμα στις πόλεις**. Οποιος αντιστέκεται σε αυτή την προοπτική έχει όνομα και **τεράστια ευθύνη**. Και ίσως τελικά να πρέπει οι κοινωνίες να μάθουν **ποιοι τούς εμποδίζουν** να ζήσουν σε έναν πιο **όμορφο κόσμο**.

**Δήμαρχος Πυλαίας-Χορτιάτη, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ*